

podniků povinné strany složené, k takovému odevzdání neb uschování se nehodí, jest samozřejmé.

Čís.1844.

Do usnesení rekursního soudu, jímž zrušeno usnesení prvního soudu, odmítající k námitce žalovaného žalobu pro nepřipustnost pořadu práva, a prvnímu soudu přikázáno, by ve věci dále jednal, jest dovolací rekurs přípustným, třebaš pravomoc nebyla vyhrazena.

Pro nárok proti obci na náhradu škody, ježto vyklidila svémocně byt, ač povolen byl odklad exekuce vyklizením, jest přípustným pořad práva.

(Rozl. ze dne 19. září 1922, R I 994/22.)

Proti žalobě, již domáhal se nájemník proti obci náhrady škody, ježto dala svémocně vykliditi byt a odvésti svršky, vznesla žalovaná námitku nepřipustnosti pořadu práva, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. **Důvody:** Jde tu o ručení obce za poškození, jež způsobila, zanedbavši místní policii. § 37 obecního zřízení pro Čechy upravuje řízení a příslušnost v takových případech v ten smysl, že o důvodu nároku, tudíž o zavinění obce jest rozhodnouti v řízení správním, načež teprve soud může jednati o rozsahu náhradní povinnosti. Nenáleží tudíž tato věc, ježto správní řízení dosud provedeno nebylo, na řádné soudy, pročež bylo žalobu odmítnouti (judikát čís. 229). Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by v řízení pokračoval, maje za to, že jde o protiprávní čin žalované obce a že jest tudíž pořad práva dle § 1338 obč. zák. přípustným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V první řadě dlužno zkoumati, zdali dovolací rekurs do zrušovacího usnesení rekursního soudu jest, hledíc k ustanovení § 527 odstavec druhý c. ř. s. přípustným. K otázce té jest přisvědčiti, neboť okolnost, že v tomto zrušovacím usnesení, odkazujícím věc zpět na soud první stolice, by v řízení pokračoval, není právní moc vyhrazena, není na závadu, poněvadž dle jeho obsahu byla námitka nepřipustnosti pořadu práva vlastně zamítnuta, a příkaz na první soud, by v řízení pokračoval, se netýká této námitky, nýbrž vztahuje se na jednání ve věci samé. Jde tu tedy v pravdě o změnu usnesení soudu prvního, a nemůže k vůli nesprávnému znění napadeného usnesení žalované straně býti odňata možnost, stěžovati si do něho k nejvyššímu soudu. Než ve věci samé dovolací stížnost není odůvodněna. Žalobce opírá nárok na náhradu škody o tvrzení, že žalovaná obec svémocně jeho byt v domě čís. 559 ve V. dne 1. a 9. září 1921 vyklidila a dala jeho svršky převézt do R., ačkoli mu (žalobci) byl usnesením okresního soudu ve V. ze dne 3. srpna 1921 povolen odklad exekuce vyklizením jeho bytu do dne 3. listopadu 1921. Právním důvodem žalobního nároku jest dle toho jednání žalované strany, zákonu se přičící, bezprávné, o němž zřetelcem k tomu, že obec V. svými orgány vykonává vedle § 36 obecního zřízení ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. úkony

místní policie, by bylo lze snad říci, že bylo provedeno u příležitosti veřejnoprávní činnosti obce, nelze však na tento případ užití ustanovení § 37 čes. obecn. zřízení, jež jest předpisem výjimečným, vztahujícím se pouze na zanedbání povinností, vykonávaných místní policií v mezích, zákonem jí přikázaných. Dle tvrzení žaloby nejde zde o takovou činnost žalované obce, nýbrž o překročení oboru působnosti, jímž bylo rušivě zasazeno do soukromoprávních vztahů žalobcových, a jest proto k uplatňování žalobního nároku, odvozovaného z porušení práva soukromého, pořad práva přípustným (§ 1338 obč. zák.).

Čís. 1845.

Firmu nutno psáti tak, jak jest protokolována, nikoli foneticky podle výslovnosti v tom kterém jazyku.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1105/22.)

Obchodní soud, zjistiť, že firma, zapsaná v rejstříku »Carl Mischka (Karel Mischka)« užívá v přípisech, fakturách a obchodních dopisech názvu jak Carl Mischka, tak Karel Miška, zapověděl jí, užívati jiného označení, než-li jak je zarejstřikováno (čl. 26 obch. zák.). Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Dle § 16 obch. zák. smí kupec jednotlivec jen svého jména rodného (občanského) za firmu užití, musí tedy firma pravdivě a nepochybně vyznačovati majitele obchodu. Rodným jménem stěžovatelovým jest »Carl Mischka« a kdyby firma zněla také »Karel Miška«, neodpovídala by požadavku pravdivosti firmy, plynoucímu z nutné ochrany zájmů odběratelů a věřitelů, by věděli, o kterého obchodníka jde. Firma jest jméno, jež nutno podržeti, které v jedné toliko a to určité formě vystupuje a smí býti používáno, totiž v oné, ve které jest v obchodním rejstříku zaneseno. Proto také jsou odchylky při používání firmy, i kdyby se jednalo jen o změnu písmen, za účelem přizpůsobení českému pravopisu, jak praví stížnost, nepřipustny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ze znění článků 15 a 16 obch. zák., jimiž stanoveno, že firma obchodníka je jménem, pod nímž obchodník obchodu provozuje a jímž podpisuje, lze vyvoditi mimo jiné i zásadu, že firma musí při všech jednáních obchodníkových užívána býti věrně, to jest způsobem úplně stejným, patrným ze zápisu v obchodním rejstříku. Pravidlo to platí jak pro znamenání firmy při uzavírání obchodů, tak i pro jakékoliv užívání firmy. Každá úchylnka od věrného užívání firmy jest neoprávněným užíváním firmy, zavdávajícím podnět k řízení podle čl. 26 a 27 obch. zák. Zjištěno jest, že Karel Mischka místo v rejstříku zapsaných pro české znění slov: »Karel Mischka« užíval v ancencích, plakátech, dopisech, tiskopisech atd. pojmenování »Karel Miška«. Toto, od firemního zápisu se lišící jakož i jiné pravopisně sice správnější označení »Karel Myška« není však věrným užíváním firmy. Nejde tu o znění firmy »Firmawerlaut« (doslovně vzato), jak se v rekursu tvrdí, nýbrž o označení